

LEGAL INSIGHT

ΚΩΔΙΚΑΣ ΔΕΟΝΤΟΛΟΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΩΝ: ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΚΑΙ Η ΕΜΠΛΟΚΗ ΤΗΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΛΥΣΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Κων/νος Καπόπουλος
ΜΔΕ
Γιώργος Ψαράκης
ΜΔΕ, LL.M., PgCert

Ο Κώδικας Δεοντολογίας Τραπεζών εφαρμόζεται από τις 31/12/2014 και αφορά στην εξώδικη διευθέτηση των δανειακών υποχρεώσεων επιχειρήσεων/νοικοκυριών προς όλα τα ευρισκόμενα στην Ελλάδα χρηματοδοτικά ιδρύματα, ακόμα και αυτά που βρίσκονται σε εκκαθάριση, συμπεριλαμβανομένων των εταιρειών χρηματοδοτικής μίσθωσης (leasing). Έχουν περάσει σχεδόν τρία χρόνια από την έναρξη εφαρμογής του και έχει ενδιαφέρον να εξετάσουμε α) ποιες πρακτικές αλλαγές επέφερε στη σχέση μεταξύ δανειολήπτη και πιστωτικού ιδρύματος και β) ποια είναι η θέση των δικαστηρίων μας για τα διάφορα ζητήματα που ανακύπτουν κατά την εφαρμογή του.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2017 – ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΑΠΟ WWW.NAFTEMPORIKI.GR

Ο Κώδικας Δεοντολογίας Τραπεζών εφαρμόζεται από τις 31/12/2014 και αφορά στην εξώδικη διευθέτηση των δανειακών υποχρεώσεων επιχειρήσεων/νοικοκυριών προς όλα τα ευρισκόμενα στην Ελλάδα χρηματοδοτικά ιδρύματα, ακόμα και αυτά που βρίσκονται σε εκκαθάριση, συμπεριλαμβανομένων των εταιρειών χρηματοδοτικής μίσθωσης (leasing). Έχουν περάσει σχεδόν τρία χρόνια από την έναρξη εφαρμογής του και έχει ενδιαφέρον να εξετάσουμε α) ποιες πρακτικές αλλαγές επέφερε στη σχέση μεταξύ δανειολήπτη και πιστωτικού ιδρύματος και β) ποια είναι η θέση των δικαστηρίων μας για τα διάφορα ζητήματα που ανακύπτουν κατά την εφαρμογή του.

Ο Κώδικας προβλέπει ρυθμίσεις που περιγράφουν αναλυτικά όλα τα στάδια διαπραγμάτευσης - την λεγόμενη «Διαδικασία Επίλυσης Καθυστερήσεων»- που πρέπει να λάβουν χώρα όταν μια οφειλή καταστεί ληξιπρόθεσμη για διάστημα μεγαλύτερο των 60 ημερών, καθώς και όταν ο δανειολήπτης καταγγελημένης πριν από την 1.1.2015 σύμβασης ζητήσει μόνος του την ένταξή του, υποβάλλοντας παράλληλα τα απαραίτητα έγγραφα για την αξιολόγηση της ικανότητας αποπληρωμής των οφειλών του.

Η εν λόγω διαδικασία εκκινείται με την ενημερωτική επιστολή του χρηματοδοτικού ιδρύματος προς τον δανειολήπτη, συνεχίζει με την υποβολή των οικονομικών στοιχείων του τελευταίου και τυχόν κατ' ιδίαν συναντήσεις με εκπροσώπους της τράπεζας, και τελειώνει με την ανταλλαγή γραπτών προτάσεων ρύθμισης (σε προκαθορισμένα χρονικά όρια, με συγκεκριμένη σειρά και

υποχρεωτικό περιεχόμενο) και την επίτευξη ή όχι συμφωνίας ρύθμισης. Μετά την υποβολή των οικονομικών στοιχείων από τον δανειολήπτη η τράπεζα υποχρεούται να υποβάλει γραπτή πρόταση ρύθμισης, η οποία και πρέπει να αναφέρει τουλάχιστον ορισμένα στοιχεία (επιτόκιο, χρόνος αποπληρωμής, αριθμό δόσεων κ.ά.), ενώ ο δανειολήπτης έχει την δυνατότητα είτε να την δεχθεί είτε να αντιπροτείνει την δική του θέση. Στη συνέχεια, η τράπεζα είτε συμφωνεί με την αντιπρόταση αυτή του δανειολήπτη είτε υποβάλει γραπτώς την δεύτερη και τελική πρότασή της, πρόταση στην οποία θα πρέπει να αναμένει τη συμφωνία ή μη του δανειολήπτη. Όπως αναφέρεται και σε σχετική δικαστική απόφαση του 2017 (Πρωτοδικείο Αθηνών): *«Ειδικότερα, για κάθε κατηγορία δανειολήπτη και εγγυητή, αξιολογούνται ενδεικτικά, στοιχεία όπως η οικονομική του κατάσταση, το συνολικό ύψος και η φύση των χρεών του, η τρέχουσα ικανότητά του για αποπληρωμή των οφειλών του, το ιστορικό της οικονομικής του συμπεριφοράς και η προβλεπόμενη ικανότητα αποπληρωμής των οφειλών. Αν ειδικότερα, ο δανειολήπτης ή ο εγγυητής αποτελεί επιχείρηση, επιπροσθέτως αξιολογούνται, ανεξάρτητα από τη νομική μορφή της επιχείρησης, στοιχεία όπως το υποβληθέν επιχειρηματικό σχέδιο. Το ίδρυμα, καθ' όλη τη διάρκεια του σταδίου της αξιολόγησης, οφείλει να καταβάλλει κάθε εύλογη προσπάθεια να συνεργαστεί με το δανειολήπτη προκειμένου να προσδιορίσει με ακρίβεια την ικανότητά του για αποπληρωμή του χρέους, με στόχο να καταλήξουν σε μια κατάλληλη λύση».*

Βάσει του Κώδικα, όταν ο δανειολήπτης είναι συνεργάσιμος, η τράπεζα δεν δύναται να προβεί σε καταγγελία του δανείου πριν την πιστή ολοκλήρωση όλων των ως άνω Σταδίων. Όπως αναφέρεται και σχετική δικαστική απόφαση του 2017 (Πρωτοδικείο Αθηνών): *«Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο Κώδικας επιβάλλει στα ιδρύματα που δεσμεύονται από αυτόν την τήρηση, μεταξύ άλλων, των πέντε σταδίων της ΔΕΚ του Κώδικα πριν το ίδρυμα προβεί σε καταγγελία της οικείας σύμβασης και εκκινήσει νομικές ενέργειες αναγκαστικής είσπραξης της καθυστερούμενης απαίτησης».* Δεν μπορεί δηλαδή η τράπεζα να κρίνει μονομερώς, αξιολογώντας τα οικονομικά στοιχεία του δανειολήπτη, ότι δεν υφίσταται πεδίο διαπραγμάτευσης, δηλαδή ότι δεν διαφαίνεται σημείο σύγκλισης και συνεπώς να λάβει μόνη της την απόφαση τερματισμού των συνομιλιών και καταγγελίας του δανείου πριν ακόμα προβεί σε υποβολή έγγραφης πρότασης ρύθμισης ή τελικής πρότασης ρύθμισης. Μια τέτοια καταγγελία θα ήταν άκυρη, όχι μόνο ως καταχρηστική αλλά και ως αντίθετη σε απαγορευτική διάταξη νόμου. Επίσης, δεν μπορεί η τράπεζα να προβαίνει σε ανεδαφικές προτάσεις ή να αρνείται αναίτιολογητα βιώσιμες αντιπροτάσεις του δανειολήπτη γιατί και σε αυτήν την περίπτωση θα μπορούσε να κριθεί η επιγενόμενη καταγγελία του δανείου άκυρη ως καταχρηστική.

Το κρίσιμο ερώτημα είναι, όμως, πώς μπορεί να προστατευτεί ο δανειολήπτης εκείνος που, ενώ ανταποκρίνεται καλόπιστα στην διαδικασία του Κώδικα, παρέχοντας όλα τα οικονομικά στοιχεία που του ζητούνται, έρχεται αντιμέτωπος με την καταγγελία της σύμβασής του από το πιστωτικό ίδρυμα το οποίο είτε παραβλέπει την εφαρμογή όλων των σταδίων του Κώδικα, είτε τον τηρεί τυπικά αλλά έχει αποστεί από το πνεύμα των ρυθμίσεών του. **Γιατί ο Κώδικας Δεοντολογίας δεν έχει προβλέψει ρητώς τρόπους και προϋποθέσεις εμπλοκής της δικαστικής εξουσίας, ούτως ώστε να είναι προδιαγεγραμμένη και σαφής η προστασία του δανειολήπτη από τυχόν καταχρηστικές/παράνομες ενέργειες των τραπεζών.** Επομένως, επαφίεται ο εκάστοτε

δανειολήπτης στην αντιμετώπιση των ζητημάτων αυτών μέσω της άσκησης της «δικαιοπλαστικής» εξουσίας των δικαστηρίων μας, τα οποία και έχουν τον τελευταίο λόγο σχετικά με το παράνομο ή όχι της καταγγελίας και σχετικά με την ορθή ή μη τήρηση του Κώδικα. Φυσικά, πρέπει να επισημανθεί ότι σκοπός του νομοθέτη δεν ήταν η προσφυγή στις δικαστικές αίθουσες αλλά η εξώδικη επίλυση της διαφοράς. Ποτέ, όμως, δεν θα μπορούσε να είναι εφικτή η εξώδικη επίλυση μιας διαφοράς μεταξύ δύο μερών που βρίσκονται σε τελείως άνιση θέση αν δεν δεχόμασταν την δυνατότητα του αδύνατου μέρους να προστρέξει στην βοήθεια της δικαστικής εξουσίας.

Στην τραπεζική πρακτική και μέσα στα γραφεία των τμημάτων καθυστερήσεων των συστημικών, κυρίως, τραπεζών, παρατηρούμε αρκετές φορές μια τυπολατρική εφαρμογή του Κώδικα, απλώς και μόνο επειδή η τήρησή του έχει επιβληθεί από τα αρμόδια νομικά τμήματά τους. Οι προτάσεις που γίνονται, αρκετές φορές δεν στοχεύουν στην βιώσιμη επίλυση της διαφοράς αλλά στην λήψη όσο περισσότερων ασφαλειών (εμπράγματων και ενοχικών) γίνεται και στην κατοχύρωση της θέσης της τράπεζας με τις μικρότερες δυνατών υποχωρήσεις. **Ιδιαίτερα, εξάλλου, σε περιπτώσεις όπου η αξία των εμπράγματων ασφαλειών υπερκαλύπτει το ύψος της οφειλής, η τράπεζα προτιμά να προχωρήσει σε καταγγελία και άμεση ρευστοποίηση των περιουσιακών στοιχείων μέσω πλειστηριασμών κτλ. παρά να ρυθμίσει την οφειλή, αρνούμενη να υποβάλλει προτάσεις ρύθμισης στο πλαίσιο του Κώδικα.**

Στις παραπάνω περιπτώσεις παραβίασης του Κώδικα, ο δανειολήπτης έχει μία μόνο διαφυγή: την προσφυγή του στην δικαστική εξουσία. Τυχόν καταγγελία στην Τράπεζα της Ελλάδος, με την ιδιότητά της ως εποπτικού φορέα των πιστωτικών ιδρυμάτων, λίγα αποτελέσματα θα επιφέρει καθότι σύμφωνα και με τον Κώδικα *«...η Τράπεζα της Ελλάδος αποδέχεται καταγγελίες, τις οποίες διερευνά αποκλειστικώς προς το σκοπό αξιολόγησης του βαθμού συμμόρφωσης των ιδρυμάτων προς τις ενέργειες που απαιτεί ο παρών κώδικας, χωρίς όμως να επιλαμβάνεται εξατομικευμένων διαφορών που προκύπτουν μεταξύ δανειστών και οφειλετών οι οποίες προκύπτουν από την εφαρμογή του Κώδικα Δεοντολογίας είτε αυτές αφορούν την ουσία της ρύθμισης είτε τη διαδικασία που ακολουθήθηκε για την επιδίωξή της».*

Σε δικαστικό, λοιπόν, επίπεδο, λόγω του πρόσφατου σχετικά της υιοθέτησης του Κώδικα, δεν έχει προλάβει να εκδοθεί μεγάλος αριθμός δικαστικών αποφάσεων ώστε να έχει κατασταλάξει η νομολογία μας όσον αφορά σε αμφισβητούμενα σημεία αυτού. **Το κύριο ζήτημα που αμφισβητείται και αποτελεί το «μήλον της έριδος» για τους αντιδίκους μέσα στις δικαστικές αίθουσες είναι αν η μη τήρηση ή ορθή τήρηση του Κώδικα πριν την καταγγελία ενός δανείου, έχει ως αποτέλεσμα την ακυρότητα της καταγγελίας και άρα την ακυρότητα και όλων των μεταγενέστερων πράξεων αναγκαστικής εκτέλεσης ή όχι.** Στο ζήτημα αυτό ήδη υπάρχουν αποφάσεις που κινούνται υπέρ της άποψης ότι η μη τήρηση του Κώδικα έχει απλώς συνέπειες εποπτικής φύσης σε βάρος της τράπεζας, δηλ. κυρώσεις από την Τράπεζα της Ελλάδος, και καμία άλλη συνέπεια ως προς την εγκυρότητα της καταγγελίας. Για παράδειγμα, σε σχετική δικαστική απόφαση του 2017 (Πρωτοδικείο Ηρακλείου) αναφέρονται τα εξής: *«Ειδικότερα για την αξιολόγηση της καταλληλότητας κάθε λύσης, λαμβάνονται υπόψη, σε κάθε περίπτωση, η*

ανάγκη συμμόρφωσης του ιδρύματος προς τις ισχύουσες εποπτικές απαιτήσεις, καθώς και οι ειδικότερες για τη διαχείριση των καθυστερήσεων κατευθυντήριες γραμμές τις οποίες η ΤτΕ έχει θέσει με την ΠΕΕ 42/30.5.2014 στα εποπτευόμενα από αυτή ιδρύματα για το σχεδιασμό και αξιολόγηση βιώσιμων τύπων ρύθμισης [...] Κατ' αρχάς, από καμία ρύθμιση του Κώδικα δεν προκύπτει ότι στον προστατευτικό του σκοπό εμπίπτει και ο έλεγχος του κύρους των επιχειρούμενων (συμβατικά προβλεπόμενων) καταγγελιών, των οποίων άλλωστε το περιεχόμενο δεν αποδοκιμάζεται από το νόμο, αντίθετα, σκοπός του (Κώδικα) είναι η επιλογή της «καταλληλότερης» κατά περίπτωση λύσης για τον διαρκώς αυξανόμενο αριθμό πιστώσεως σε καθυστέρηση, αφού ληφθεί από τα ιδρύματα υπόψη η υποχρέωσή τους για συμμόρφωση προς τις ισχύουσες εποπτικές απαιτήσεις και τις κατευθυντήριες γραμμές της Τράπεζας της Ελλάδος («ΤτΕ»). [...] Εν όψει των ανωτέρω, από τον σκοπό και το κείμενο του Κώδικα συνάγεται ότι τυχόν παράβαση των κανόνων που συγκροτούν τη ΔΕΚ συνεπάγεται μόνο εποπτικής φύσεως κυρώσεις και συνεπώς η μη τήρηση της ΔΕΚ από τα υπόχρεα ιδρύματα, δεν επιφέρει την ακυρότητα της πραγματοποιηθείσας καταγγελίας» ή σε άλλη απόφαση πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, προς την ίδια κατεύθυνση: «Συνεπώς, και από το γράμμα του Κώδικα καθίσταται σαφές ότι η μη τήρηση της ΔΕΚ από υπόχρεο ίδρυμα συνιστά αθέτηση εποπτικής υποχρέωσης, παρέχουσα στην ΤτΕ ως ελέγχουσα αρχή τη δυνατότητα να απαιτεί από το μη συμμορφούμενο ίδρυμα τη λήψη των απαραίτητων μέτρων και να του επιβάλλει κυρώσεις, χωρίς να προκύπτει ότι ο ν. 4224/2013 ή ο Κώδικας αποβλέπει και στην επαγωγή ακυρότητας στις περιπτώσεις όπου η καταγγελία έλαβε χώρα χωρίς την τήρηση της ΔΕΚ».

Οι εν λόγω δικαστικές αποφάσεις, ωστόσο, στηρίζονται σε έναν λανθασμένο συλλογισμό, ότι ο Κώδικας έχει ως μοναδικό στόχο την προστασία του τραπεζικού συστήματος. Η αλήθεια είναι ότι οι διατάξεις του Κώδικα εξυπηρετούν διπλό σκοπό: α) την ταχύτερη κεφαλαιακή ενίσχυση των τραπεζών και β) την προστασία και πληρέστερη ενημέρωση των δανειοληπτών. Το γεγονός δε ότι ο επίμαχος Κώδικας προβλέφθηκε και για την προστασία ιδιωτικών συμφερόντων, και δη των συμφερόντων των δανειοληπτών, διαφαίνεται με τον πλέον κατάδηλο τρόπο από την εισηγητική έκθεση του νόμου βάσει του οποίου εξουσιοδοτήθηκε η Τράπεζα της Ελλάδος να εκδώσει τον Κώδικα (νόμος 4224/2013). Χαρακτηριστικά παραθέτουμε το εξής χωρίο: «Με την κατάθεση του παρόντος σχεδίου νόμου στη Βουλή προς ψήφιση, η Κυβέρνηση υλοποιεί μία σημαντική δέσμευση, προκειμένου να συσταθεί ένας μόνιμος μηχανισμός υποστήριξης και διαχείρισης του ιδιωτικού χρέους, ώστε να αποτελέσει, σε συνάρτηση με το υφιστάμενο νομικό πλαίσιο και τις βελτιώσεις που έγιναν από την Κυβέρνηση, μόνιμο πυλώνα προστασίας των υπερχρεωμένων πολιτών, για να πραγματοποιήσουν ένα νέο ξεκίνημα. [...] Πράγματι, στόχος της Κυβέρνησης μέσω του μόνιμου μηχανισμού προστασίας του πολίτη σε θέματα καθυστερήσεων αποπληρωμών ιδιωτικού χρέους είναι η δημιουργία σχέσης εμπιστοσύνης μεταξύ πιστωτικού ιδρύματος και δανειολήπτη, η ουσιαστική ενημέρωση των πελατών/δανειοληπτών, η αντιμετώπιση της κάθε περίπτωσης ξεχωριστά και η παροχή εναλλακτικών αναδιαρθρώσεων των οφειλών με λύσεις που να ανταποκρίνονται στην οικονομική πραγματικότητα της κάθε περίπτωσης».

Πρόκειται λοιπόν για διατάξεις που προστατεύουν τόσο το δημόσιο συμφέρον, όπως η εύρυθμη λειτουργία των τραπεζών, όσο και το ιδιωτικό, όπως η προστασία των υπερχρεωμένων δανειοληπτών, διαγράφοντας ένα συγκεκριμένο πλαίσιο συμπεριφοράς των πιστωτικών ιδρυμάτων σε περιπτώσεις καθυστερημένης ή καθόλου εξυπηρέτησης των απαιτήσεών τους, εξειδικεύοντας τις γενικότερες αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών. Σχετικώς, εξάλλου, έχει αποφανθεί το Πρωτοδικείο Αθηνών το 2017 τα εξής: *«Οι ανωτέρω διατάξεις αποβλέπουν στην εξυπηρέτηση τόσο του δημοσίου συμφέροντος, όπως είναι η εύρωστη και εύρυθμη λειτουργία των τραπεζών, όσο και των ατομικών συμφερόντων των δανειοληπτών, ώστε να διασφαλιστεί σε όσους εξ αυτών αντιμετωπίζουν δυσχέρειες αποπληρωμής η συνεργασία του πιστωτικού ιδρύματος για τη διαμόρφωση μιας βιώσιμης λύσης εξυπηρέτησης του δανείου. Υπό τα δεδομένα αυτά οι προβλεπόμενοι από τον Κώδικα κανόνες αποτελούν αναγκαστικό δίκαιο, τόσο διότι τίθενται κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 1 του ν. 4224/2013, όσο και διότι αποτελούν εξειδίκευση της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών (281 ΑΚ), που διέπουν κάθε έννομη σχέση ιδιωτικού δικαίου. Επομένως, σε περίπτωση που η τράπεζα δεν τηρήσει τις σχετικές υποχρεώσεις της και καταγγείλει την δανειακή σύμβαση, πριν την ολοκλήρωση της Διαδικασίας Επίλυσης Καθυστερήσεων, η καταγγελία αυτή θα είναι άκυρη (174, 180 ΑΚ)».*

Ένα άλλο ζήτημα που αξίζει αναφοράς, είναι η προστασία του δανειολήπτη πριν προλάβει η τράπεζα κατά παράβαση του Κώδικα να καταγγείλει την πιστωτική σύμβαση. Στην περίπτωση αυτή, μπορεί ο δανειολήπτης, εφόσον αποδείξει το επικείμενο της καταγγελίας, να ζητήσει από το αρμόδιο δικαστήριο με την διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να απαγορεύσει την καταγγελία της σύμβασης μέχρι να τηρηθεί ο Κώδικας και να περατωθούν όλα τα στάδια της διαδικασίας. Για να γίνουμε κατανοητοί, αναφέρουμε το πραγματικό πλαίσιο σχετικής δικαστικής απόφασης:

Σε εταιρεία η οποία είχε ληξιπρόθεσμες οφειλές άνω των 60 ημερών (μη αποπληρωμή 2 μηνιαίων δόσεων δανείου), η τράπεζα εκκίνησε ως όφειλε τον Κώδικα, στις προβλέψεις του οποίου ανταποκρίθηκε η εταιρεία με απόλυτη ειλικρίνεια και συνεργασία (υποβολή των οικονομικών στοιχείων που της ζητήθηκαν, κατ' ιδίαν συναντήσεις με εκπροσώπους της, κατάρτιση προτεινόμενης από αυτήν πρότασης ρύθμισης προς διευκόλυνση της τράπεζας). Η τράπεζα όμως έκρινε, σύμφωνα με όσα ανακοίνωσε τηλεφωνικά υπάλληλός της, ότι δεν υπάρχει πιθανότητα σύγκλισης και ως εκ τούτου θα προέβαινε σε καταγγελία του δανείου. Άμεσα κινήθηκε η εταιρεία δικαστικώς καταθέτοντας σχετική αίτηση λήψης ασφαλιστικών μέτρων. Η αίτηση αυτή έγινε δεκτή, επαναφέροντας την τράπεζα στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, γεγονός που της κατέστησε σαφές ότι δεν μπορεί να προβαίνει σε μονομερείς ενέργειες και πως οφείλει να διαπραγματευτεί καλόπιστα στα πλαίσια του Κώδικα με πραγματικό στόχο την επίτευξη μιας βιώσιμης λύσης ρύθμισης. Συγκεκριμένα το διατακτικό της απόφασης του Πρωτοδικείου Αθηνών είχε ως εξής: *«Απαγορεύει στην πρώτη των καθ' ων να καταγγείλει την υπ' αριθμ. ... δανειακή σύμβαση*

μέχρι την ολοκλήρωση της Διαδικασίας Επίλυσης Καθυστερήσεων και ειδικότερα μέχρι να παρέλθει χρονικό διάστημα 15 εργάσιμων ημερών από την υποβολή γραπτής πρότασης εκ μέρους της πρώτης των καθ' ων. [...] Απειλεί εις βάρος της πρώτης των καθ' ων χρηματική ποινή ύψους εκατό χιλιάδων (100.000) ευρώ για την περίπτωση που καταγγείλει την δανειακή σύμβαση πριν την κατά τα ανωτέρω ολοκλήρωση της Διαδικασίας Επίλυσης Καθυστερήσεων και ύψους πέντε χιλιάδων (5.000) ευρώ για κάθε περίπτωση μη αποδοχής καταβολής εκ μέρους της αιτούσας της ως άνω καθορισθείσας μηνιαίας δόσης. Απειλεί εις βάρος του δεύτερου των καθ' ων προσωπική κράτηση ύψους ενός μήνα για την περίπτωση καταγγελίας της σύμβασης πριν την ολοκλήρωση της Διαδικασίας Επίλυσης Καθυστερήσεων».

Συνοψίζοντας: ο Έλληνας νομοθέτης, δανειζόμενος τις διαδικασίες που ακολουθούνται και σε άλλες χώρες τις Ε.Ε., έχει καθορίσει, μέσω του Κώδικα Δεοντολογίας Τραπεζών με ακρίβεια το πλαίσιο μέσα στο οποίο πρέπει να διεξάγονται πλέον οι διαπραγματεύσεις μεταξύ χρηματοδοτικών ιδρυμάτων και δανειοληπτών. Ο δανειολήπτης δεν δύναται όμως να επαφίεται μόνο στην προσδοκία καλόπιστης στάσης της τράπεζας, οι παλιές συνήθειες της οποίας οδηγούν αρκετές φορές σε καταστρατήγηση των εν λόγω ρυθμίσεων. Τελικός κριτής της νομιμότητας της συμπεριφοράς και των δύο συνδιαλεγόμενων μερών αποτελεί η δικαστική εξουσία. Ούτε οι δανειολήπτες μπορούν να καταχρώνται διαδικασίες που έχουν τεθεί με σκοπό την ρύθμιση των Μη Εξυπηρετούμενων Δανείων (ΜΕΔ), αλλά ούτε τα πιστωτικά ιδρύματα μπορούν να τηρούν προσχηματικά και μόνο το νομοθετικό πλαίσιο του Κώδικα, κλείνοντας την πόρτα σε λογικές και εφικτές προτάσεις εκ μέρους των δανειοληπτών ακολουθώντας μαξιμαλιστικές στρατηγικές.

Για περισσότερες πληροφορίες και για εγγραφή στην λίστα ενημερώσεών μας επικοινωνήστε μαζί μας:

ΓΙΑΝΝΑΤΣΗΣ ΚΑΙ ΨΑΡΑΚΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

WWW.YIANNATSISS.GR
38, ΚΑΡΝΕΑΔΟΥ, ΚΟΛΩΝΑΚΙ
106 76, ΑΘΗΝΑ
ΕΛΛΑΔΑ
T: (+30) 210 7231076
F: (+30) 210 7231075